

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

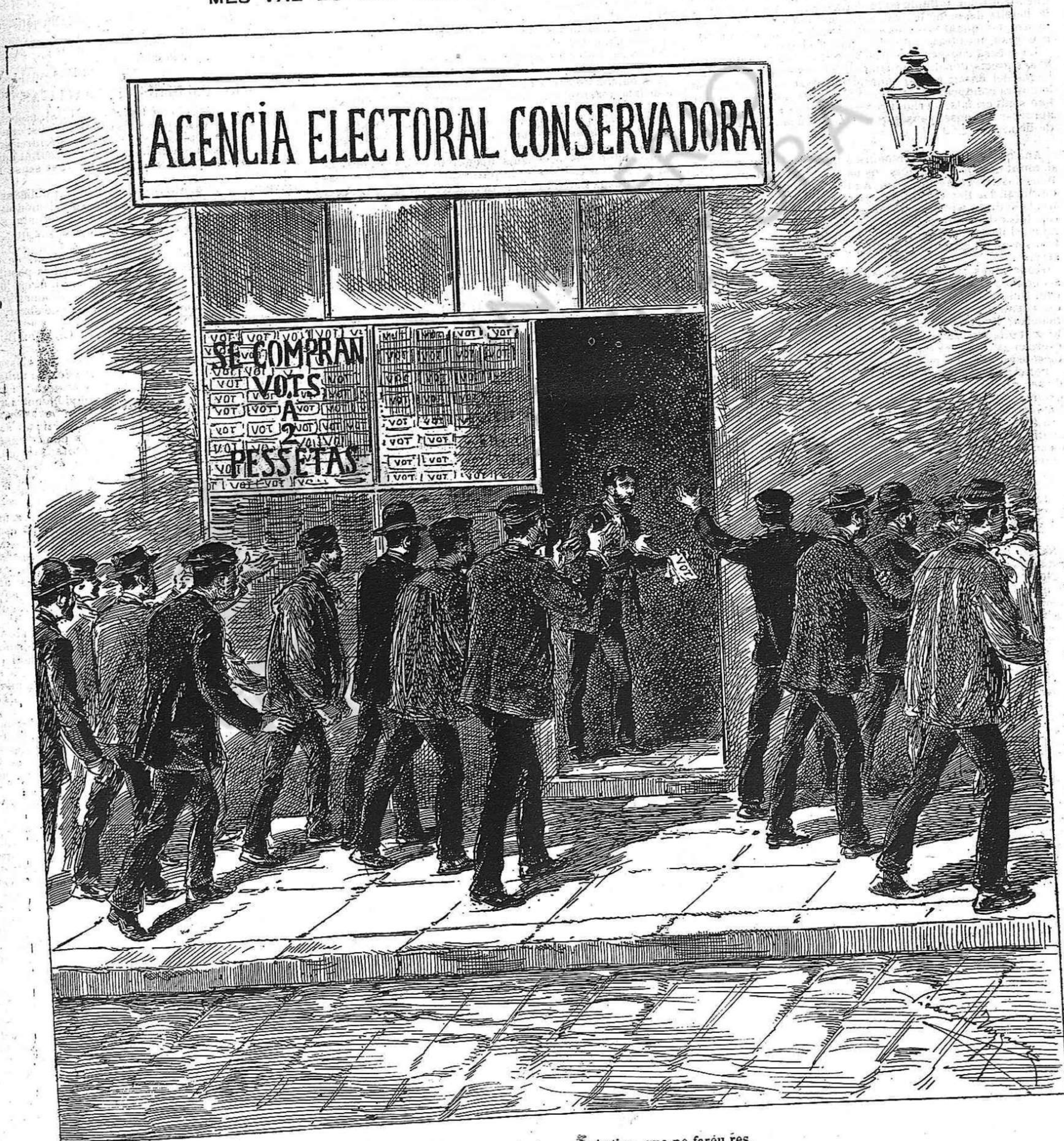
Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

MES VAL LO VOT QUE MIL LLIURAS. (Dibuix de N. VAZQUEZ.)



—Pleguéu, mestre, pleguéu: ja la podéu tancar la botiga, que no faréu res. Mes nos estimém lo gustarro de votar contra en Cánovas, que tots los diners del mon.



¡ALSAT, LLATZER!



A arribat lo gran día. Demà t'è de procedir en la meytat dels districtes electorals d' Espanya, á la elecció de diputats provincials, ensajantse ab motiu d' ella la nova lley de sufragi universal.

La ciutat de Barcelona y quatre dels districtes foráns—Sant Feliu de Llobregat y Vilanova, Igualada y Vilafranca—son dintre de nostra provincia los únichs que han sigut

convocats pera procedir al ensaig de la nova lley. Aixís y tot, á pesar de ser las eleccions limitadas; á pesar de concretarse á la renovació parcial de una corporació qu' es la que menos pot influhir en la marxa general de la política, la batalla de demà t'è per nosaltres una importancia inmensa, en quant ha de ésser lo preludi de una campanya més gran, més trascendental y més decisiva.

Lo guberna conservador pren aquest ensaig com una proba; es precis, donchs, que també li prenguem nosaltres. En lo que del ensaig resulti haurém de basar necessàriament la nostra conducta successiva. Preparínse á lluytar los que han sigut cridats á ferho. Preparémnos tots sens excepció á aprofitar las ensenyansas que 's despregan de la batalla de demà.

Ans que tot es precis atendre á un objecte qu' está per damunt dels ideals de tots los partits y dels interessos de todas las fraccions polítiques. Aquest objecte es la puresa electoral. La lley del sufragi que reconeix á tots los espanyols lo dret de intervenir en la cosa pública, es un tresor que tots estém interessats en conservar. No permetém que ningú 'l mermai, ó Espanya está perduda. Poch importa no realisar ab ell de moment un fi immediat: un día ó altre 'ns servirà.

Figuremnos que 'l país atravessa un gran perill; una crisis política ó un conflicte internacional qu' l' ha de resoldre? Qui més interessat hi estiga. Y si 's tracta de la sort de la patria, qu' ha de tenirhi més interés que la patria mateixa? Lo sufragi universal, practicat com se déu practicar, ab la puresa necessaria, es la soberanía del poble en exercici y qui será tant insensat que renuncihi á la part de soberanía que li puga correspondre?

Per aixó creyém que donará probas de ser mal ciudadà, de ser un patriota indigne, qualsevol qu' essent cridat als comicis deixi de comparexehi. Los que tal fassan, per apatia ó per qualsevol altra causa, son mals fills que desconeixen á la seva mare que 'ls crida ab véu angustiosá. Los apáticos, los indiferents, los mandrosos en lo cumpliment de aquest civich deber, donarán la rahó als que fins ara, prevalguts de l' atonia del país, l' han avergonyat ab la seva conducta y l' han dessangrat ab los seus despilfarros.

Si 'l remey que avuy tenim en las nostras mans no dona 'ls resultats que 's 'n esperan, la culpa tota será sols dels que 's haurán negat á péndrel.

La lley nos crida á tots: que tots respongan.

Sabém de sobras, que avuy com avuy encare son tal vegada més los desconfiats que 'ls valents y decidits.

No en vá han transcorregut setze anys de indignitats y de miserias, forjadas á favor de aqueixa parodia d' eleccions, ab las quals, camarillas polítiques que no mereixian lo nom de partits, s' anavan repartint la sanch y las suadas de la nació.

Setze anys de política asquerosa basada en la injusticia, en l' escándol, en lo favoritisme y en l' explotació iníqua del país.

Quín quadro més horrible! Los partits en disposició de gobernar renunciand á tots los ideals pera pagar tribut al més ignoble materialisme. Abdicacions vergonyosas á cada pas; contradiccions flagrants á cada moment. La lluyta brutal per la vida, sense respecte á res ni á ningú. Un círcul viciós de immoralitat, tenint per elements: gobernants á dalt, diputats al mitj, cacichs á baix, tots ells donantse las mans, favorintse y disculpantse. Una guerra sense quartel á tot esperit independent que intente protestar y rebelarse contra un tal estat de cosas. Miseria y escéptica resignació. Allunyament y despreci de la cosa pública. Afany per obtenir de la influencia y del favor, lo que sols á la lley déu demanarse. Lo foment constant de las miserias locals, establint per tot arreu certs pactes corruptors, en virtut dels quals lo guberna deya:—«Encare que hajas sigut republicá jo t' deixaré á l' Ajuntament; pero es precis que tú 'm dongas lo diputat que jo t' senyalé.» Y á consecuencia de aixó l' esperit públich desmayat, la formalitat d' homes que avants gosavan de prestigi entre 'ls seus correligionaris, desconceptuada y per terra; la inmensa majoria del país desenganyada y retirada.

¿Se desitja que aquesta situació intolerable y ruinosa continuihi? Donchs no 'ns acostém als colegis electorals, que ja 's cuydarán los conservadors de convertir lo sufragi universal, en la trampa universal... y demà que 'ls fassa nosa, no 'ls faltarán elements per anularlo, després que l' hajan desacreditat.

Però no. Aixó no es possible. Espanya cumplirá ab lo seu deber.

La bruticia 'ns ha vingut de dalt: que comensi per abaix la limpieza.

¡A votar tothom! ¡A fiscalisar tothom la elecció!
Poble espanyol: ha arribat la téva. Aprofitala.

Es deplorable que 'ls partits de oposició, abundant com han de abundar tots en aquestas ideas, y 'ls partits repu-

blicans més que 'ls altres, es deplorable. repetesch, que desde molt enllá no s' hagués realisat entre tots ells una formal y sólida inteligencia.

Nosaltres desitjem que no hi haja més que una sola candidatura enfront de la candidatura oficial. La candidatura de la regeneració pública davant de la candidatura de la perpetuítat dels vicis y de las corruptelas.

Nos ha succehit ab lo sufragi universal una cosa que té la seva explicació. Lo poble que ha estat per espay de setze anys fortament agarrotat, al rómpreli las lligaduras, t'è 'ls brassos consentits y no se 'n sab valer ab lo degut desembrás. Lo poble que ha estat per espay de setze anys encofornat en las tenebras, quan veu la llum, no pot evitar que 'ls ulls li fassan pampallugas.

Aixís se troban avuy los electors y 'ls partits. Encare no han meditat tota la importancia de la reforma electoral, ni todas las exigencias de la mateixa.

Bó es consignar, no obstant, que han nascut en aquestes últims días, corrents de aproximació y desitjos de reanudar amistosas relacions entre tots los individuos y entre tots los grupos de la gran familia republicana, com si tothom compregués per instint, que aixís com los monárquichs se mudan la roba y contenen la seva actitud pera presentarse davant del trono, los republicans devém també adoptar la major correcció pera presentarnos degudament davant de la soberanía de la nació, la més gran de todas, per ser la única que no pot claudicar may ni pot decaure.

¿No es aixó un sintoma favorable per la gran campanya, per la campanya definitiva, per aquella á la que, quan se tracti de renovar las Corts, serém cridats á resoldre las qüestions que fins ara s' havian resolt sempre á espatllas y molts cops contra las aspiracions de la nació?

A la batalla de demà hi acudirém formant cossos d' exercit aislats, marxant empero paralelamente contra l' enemich comú.

No sé si aixís logarém derrotarlo, tals son las malas armas de que disposa, en son afany de que continuihi la política corrompuda de aquestes últims setze anys.

Però victoriosos ó vensuts, apendré a lluytar, ensajaré las nostras aptituds y adquirirém la práctica necessaria pera que la batalla definitiva siga fructuosa, erigint per lema:

«La unió es forsa: la coalició republicana es la victoria. Tot pèl país y contra 'ls explotadors de la seva degeneració.»

Poble espanyol: ¡álsat y camina!

P. K.

LA COALICIÓN.



DESITJANT de tot cor restablir los entusiasmes republicans tant indispensables pera que l' exercici del sufragi universal donga 'ls resultats que son d' esperar, nos hem dirigit á las personas més influyents y conegudas dintre de cada agrupació republicana en nostra ciutat, suplicantlos hi que 'ns manifestessin ab tota franquesa lo seu parer sobre la coalició electoral.

A continuació publicuem las opinions que hem lograt reunir. Fixis lo lector en ellas, y veurá fàcilment qu' estém pròxims á una estreta inteligencia. Nos felicitem del pensament qu' hem tingut. La coalició s' imposa, porque está en la conciencia de tots, com ho proban los següents escrits:

REPUBLICANS HISTÓRICHS.

Si es precis que aném tots los republicans á una cordial y franca inteligencia, anemhi de bona fe, ab complerta lealtat.

Tres cosas poden juntarnos: la patria, la democracia y la República. Oblidém antigüas miserias y rivalitats, renunciém á egoismes y ambicions personals, mirém molt alt y pensém molt fondo, y dels distints partits republicans ne farém un verdader partit de guberna. Si aixó 's realisa, crech molt pròxim lo triunfo de la República.

EUSEBI COROMINAS.

La coalició electoral republicana en los actuals moments, garantiza 'l triunfo de la llibertat sobre 'ls abusos de la reacció.

FRANCISCO DE P. ROQUÉ.

Si, com deya 'l filósop, lo moviment se demostra caminant, la major demostració de mas simpatias coalicionistas, ó per lo menos de una inteligencia entre todas las fraccions del gran partit republicá, es la de haver acceptat un lloch en la Junta republicana de defensa electoral, en ma qualitat de president del Centre republicá gubernamental.

JOSEPH M. TORRES.

¿Vol, vosté, amich meu, coneixer la opinió méva, respecte al moviment polítich electoral, donada la conquista del nou estat de dret, de aqueix principi de la soberanía nacional, últimament reivindicat?

Mon judici es: que si 'ls partits republicans intelencionats, no procedeixen ab energia, abnegació y patriotisme pera defensar lo sufragi, expressió del dret de tots en contra dels abusos, coaccions y sofisticacions dels partits reaccionaris, lo nou estat de dret no se salvará ni donará los fruyts que d' eil son d' esperar.

FERMI VILLAAMIL.

—¿Qué si soch partidari de la coalició electoral republicana?—Sí.—¿Per qué?—Perque ja es hora de que donguém la segona y última escombrada.

S. SANPERE Y MIQUEL.

Al comensar á tenir ideas polítiques sigueren en pró de

la República: ¡tant-de-bó que la present unió republicana 'ns la porti ben ordenada!...

PAU ALSINA.

Lo Sufragi universal, á pesar dels grans defectes que entranya la lley otorgada per los guberns de la dinastia de Borbón, pot ser la causa eficaz de la restauració de la República.

Basta solament la perfecta inteligencia entre tots los elements republicans.

Si en las próximas eleccions presentan unanimitat enfront dels candidats monárquichs, nostra es la victoria, mentres que continuant dividits logarém afirmar més la monarquía.

Los conservadors ho esperan tot y al mateix temps tot no temen de la nostra actitud.

Esculliu, donchs, republicans.

JOAQUIM ESCUDER.

LA COALICIÓN ELECTORAL REPUBLICANA.

En la conciencia está feta: tots los republicans sostenim los mateixos principios democráticos y tenim los mateixos enemichs.

Pera combatirer á aquestes y defensar los principios, convé que hi haja en la acció electoral, la unitat que existeix en la conciencia.

La coalició s' imposa.

Ab la coalició hem de ser forts y podrém satisfacer una necesidad de la patria:

La consolidació del dret democrátich.

Voto, donchs, per la coalició.

EUSEBI PASSARELL VILA.

REPUBLICANS CENTRALISTAS.

Pera que la República tinga estabilitat, no basta consignar en las lleys los principios democráticos; es necessari que arrelin en la opinió del país y que adquirixin la fermesa de las costums públicas. Aquest resultat únicament pot obtenirlo lo partit republicá lluytant sense repós y lluytant unit.

Davant del sufragi universal tots los republicans deuen probar ab fets, no ab paraulas, que son demócratas; que volen al poble dictant en las urnas sa voluntat ab clara conciencia del dret qu' exerceix y del dever que porta á cumpliment.

Es necessaria en absolut la unió electoral de tots los republicans: si 'ls organismes directius dels partits no l' acordan, lo poble deu de fet realisarla, unint en la candidatura que voti, lo nom de aquells correligionaris que merezcan absoluta confiansa per sa manera de obrar, no per sa manera de dir.

ODÓN DE BUEN.

Los partits republicans espanyols, com tota classe de organismos, després de la confosa é irreflexiva unitat dels primers temps de sa existencia, se dividiren y formaren diferents agrupacions que lluytant y combatentse unas ab otras han desarrolat y precisat sas respectivias doctrinas.

Però aixís com la primitiva unitat y confusió sense la varietat y distinció no podia satisfacer todas las exigencias del individualisme, ni reflectar tots los sentits de la opinió, la actual varietat, oposició y aislament que fins avuy ha existit entre las fraccions republicanas, seria, per falta de unitat, sempre estéril é impotent pera realisar los fins polítichs y socials á que venen cridats los partits.

Se imposa, donchs, y ha de venir la unitat que sense absorbir la vida de las distintas agrupacions,—que cada dia probablement aumentarán en lloch de disminuir,—dongui la cohesió y la forsa que son necesarias é indispensables per extingir los poders permanents y hereditaris, y sobre tot per alcanzar la encare més difícil empresa de arrelar la democracia, acabar ab lo predominí de todas aquellas institucions que perturban l' Estat y afermar la República baix la sólida base de la justicia.

Aqueixa unitat se ha de obtenir no per fusions absolutas y generals, que son casi sempre impossibles, sino per unions, alianzas y coalicions en tot alló que sigui comú als diferents partits-republicans, quedant sempre á salvo lo propi y peculiar de cada un, y formant com á modo de lliure federació baix la unitat dels principios essencials de la República.

La present coalició electoral es ja un principi de aqueixa unitat que se imposa. Y las demás unions y coalicions per tots los altres fins comuns se realisarán á mida que la política siga menos personal y se imposin las ideas y altas conveniencias dels partits sobre las ambicions, las rivalitats y 'ls interesos exclusius dels partidaris.

A. J. TORRELLA.

REPUBLICANS PROGRESSISTAS.

Quan lo dret es desconegut y la lley violada, la coalició dels partits polítichs per amparar tan sagrats objectes es un deber y un acte de legitima defensa: á las violacions sistemáticas del dret y de la lley corresponen las coalicions també sistemáticas. Per aixó aquí á Espanya sempre está justificada la coalició dels partits republicans, y en ocasiones la de tots los partits liberals. Donat lo temperament de nostres guberns, las coalicions tenen absoluta eficacia tan sols quan s' estableixen pera tots los fins, lo mateix los electorals que los de un' altra especie, procurant donar la preferencia als últims: digan'ho sino 'ls camps de Alcolea.

La coalició purament electoral t'è tan sols una utilitat relativa y limitada, en consideració á la qual pot acceptarse en certs moments: per aixó crech que farán bé 'ls partits republicans en concertarse pera las próximas eleccions de diputats provincials y á corts y de regidors, per més que considero obrarian molt millor si s' entenguessen pera preparar y facilitar un altre género de lluyta més eficaz y decisiva, que tart ó dejorn acabarà per imposarse á tots.

J. SOL Y ORTEGA.

Sempre que s' ha volgut vencer una resistencia, aixís en la Naturalesa, com en la Societat, s' ha imposat la unió ó associació d' elements, si aquestes, aislats, no tenen la forsa necessaria pera dominarla ó destruhirla.

Quan las ideas y 'ls fets de la revolució francesa se pasaven triuñants per Europa, se imposá entre 'ls poders tradicionals la coalició para donar la batalla á aquell moviment polítich y social.

Quan la dinastia de D.^a Isabel II tancava las portas al esperit modern, pera destruírla tingueren de coaligarse unionistas, progressistas y demócratas.

Avuy, davant de las próximas eleccions provincials y generals, ténim los republicans espanyols grans resistencias que vencer: los poders dominadors y 'ls partits que volen serho en l' actual ordre de dret, obstacles superiors, evidentment, á las forsas aisladas de tots nosaltres.

Al igual qu' en 1868, precisa y urgeix en 1890 la coalició de tots los elements polítichs que tenen la República per objectiu comú, no obstant sos programas respectius respecte l' organizació d' ella y sobre 'l procediment que 's creu més eficaz y propi pera implantarla.

Aquesta coalició ha de donar resultats fructuosos, mediant que hi haja sinceritat en l' acord entre tots los que l' acceptin; lo qual es possible, tractantse de obtenir lo triunfo de candidats que han de sostenir tots ells lo mateix en las actuals circumstancias: en la Diputació, lo progrés en los interessos morals y materials de la Provincia y l' eficacia de sos acorts, sens lo veto absolut del poder central; y en las Corts, patentisar á la opinió pública que son incompatibles la Soberanía nacional, qual expressió més directa es lo sufragi universal y la Monarquía hereditaria que porta la tradició per oposar al resultat de la elecció, si arriba á serli contraria.

Pero si bé crech en la necessitat y en lo triunfo de la coalició republicana pera 'l fi concret indicat, crech aixís mateix que sense verdadera unitat de miras en la propia empresa, serán inútils los esfuerzos de tots, com ho sigueren las primeras coalicions dels exercits reals contra la República francesa; per ser diversos los parers dels generals pública francesa; y com ho sigué també en gran part la coalició de 1868, al constituir lo país, per ser diversos los criteris que 's volgueren fondre en un sistema per sa naturalesa contrari als mateixos principis en que 's fundavan.

EUSSEBI JOVER.

nica; sols la coalició republicana pot tornar á Espanya la honra y al poble la República.

Mes, pera que la coalició sigui verdadera, forta, y per lo tant, eficaz, precis es que avants ó á l' hora, se conseguixi estreta y ferma unió dins de cada un dels partits republicans.

D' altre modo la coalició sería una lliga d' enemichs, en compte d' esser una lliga de germans. Sense haverhi unitat en cada partit, no sería possible conseguirla en la suma de tots.

La coalició, ademés, deu esser total; es dir de tots los partits republicans, si es que 's vol assegurar la victoria en quantas batallas dongui la República en contra la Monarquía. Una coalició parcial sería de molt limitada eficacia.

Res més patriótic, donchs, avuy, que procurar extingir las disidencias y fraccions existents dins de cada partit; treballant ensemps pera que tots los membres de la gran familia republicana espanyola s' agrupin baix la bandera de una coalició que pactada de bona fé y executada ab entusiasme, despertaria desseguida todas las grans energias populares.

Posém per fonaments d' eixa inteligencia y concordia los tres principis que 'ns son comuns á tots: la *Llibertat*, pera que cada partit la conservi pera la propaganda de sos respectius ideals; la *Igualtat*, pera que hi haja uns mateixos drets y debers en los coaligats; y la *Fraternitat*, pera que la més gran germanor reyni entre nosaltres, aixís en lo dia de la lluyta com l' endemà de la victoria; aixís per reconquistar la República, com per consolidarla.

J. M. VALLÉS Y RIBOT.

La coalició republicana * * * l' fi concret y determinat de la lluyta electoral s' imposa. Establert lo sufragi universal, es deber de tot demócrata aprestarse á sa defensa. Es indispensable ja colocar en linea de combat á la Espanya republicana, enfront de tots los bandos monárquichs; evidenciar davant de la opinió pública las falsitats y conculcaciones de la ley que 's cometin y recordar l' existencia del Códich penal als que hi faltin. Es un comens saludable de reivindicació que devém emprendre contra 'ls que manan é imperan desde 'l pronunciamient Sagunto.

No deu volerse la confusió, si la inteligencia.—Reconcentrinse los grans partits republicans; fassas que hi haja en ells la cohesió que ha d' esser una garantia pera la patria en dia no llunyá; rejuvenésquise ab lo vigor que presta la lluyta, y s' obrirá una era de renaixensa encaminada á recabar nostra autonomia y fundar la República. Aixís podrém exclamar, com Pelayo en las montanyas de Asturias:—¡Encare hi ha patria. Veremundo!

BALDOMERO LOSTAU.

RESUM.

La coalició hem dit que s' imposa, y ara afegirém que no hi ha res més fácil que realisarla.

Té per fins primordials e immediats:

Primer: Enrobustir lo sufragi universal, practicantlo ab zel y ab pureza, y veillant perque ningú sia osat á corrompre'l ni á falsejarlo. Lo sufragi universal es lo patrimoni de tots.

Segón: Derrotar en las urnas la política anti-democrática, anti-popular y anti-patriótica del partit conservador, qu' es o bé un contrasentit perillós si l' actual gobernen pretén desarrollarla genuinament ab tot aquell luxo de arbitrariedades, propias de la escola canovista, ó bé una mistificació repugnante, si intente, com ara sembla ferho, revestirla ab falsos procediments liberales. Dels conservadores no 'n volém res, ni la salvació.

Tercer: Destruhir d' arrel lo caciquisme ensenyorit dels pobles: acabar ab los polítichs d' ofici que 's fan comparsas dels que manan, ab tal de mangonejar l' administració municipal; donar vida als ajuntaments dignes y honrats, que no tingan de terner ni las amenazas, ni las intrusiones dels delegats dels gubernos; que pogan presentarse sempre ab lo cap ben alt y ab la forsa incontrastable que 'ls donga la opinió dels pobles que administrin.

Practicant la ley ab pureza y ab escrupulositat; desempenyant los càrrechs públichs ab integritat é independencia; predicant tant ó més que ab la paraula, ab lo bon exemple la eficacia de las nostras ideas, arribarém sense adonárnose n al régimen republicá, perque aquest viurá en las costums públicas, y estará com deixat en la mateixa atmósfera que respiri la nació.

Cal, donchs, trabar una estreta coalició y posarla en exercici pels següents medis:

Primer: Donant gran cohesió á cada una de las fraccions que han de compóndrela, prescindint d' estúpidas disidencias internas, inspiradas en interessos personals y fillas del contagi que han exercit fins ara en tot los partits monárquichs, corruptors de la vida pública.

Segón: Procurant que las distintas fraccions rivalisín en abnegació davant del país, en la seguretat de que 'l major premi y la major influencia correspondrán de dret, en lo dia de demá, als que majors sacrificis hajan fet. Avuy no interessa tant lo número ni la procedencia dels candidats republicans que triunfin, com la victoria de la coalició en general.

Tercer: Empreñent un actiu apostolat per las ciutats y pels pobles, semblant per l' intensitat al que realisá 'l partit republicá, immediatament després de la Revolució de Setembre; pero millor dirigit y més inteligent que aquell. Precisa despertar las dormidas energias del país, agrupar elements, combatre ab decisió per lo respecte á la ley y per la moralitat administrativa, crear esperit públich, fortificar la fé en la idea, la confiança ab los bons patriotas, y engendrar los grans entusiasmes que han de donarnos la victoria.

Per honra de Catalunya, y segurs de qu' Espanya entera 'ns seguirá, ansiosa de regeneració, republicans de todas las tendencias, ans que teólech sigüem homes práctichs, ans que dogmátichs sigüem patriotas... y ¡comensém!

J. ROCA Y ROCA.

¡A LAS URNAS!

Ja brillan los resp' andors del Sufragi universal: ¡já las urnas, electors! pels pobres conservadors ha sonat l' hora fatal.

Lo país s' ha aixecat dret y va á probar lo que pot, mostrant ab un crit cla y net que després d' usá 'l xiulet també sab manejá 'l vot.

Ja ho sabém que 'ls canovistas, ab son alé corromput, han adulterat las listas y jugan ab cartas vistas seguint la ley del embut.

Ja 'l veyém lo regiment de polissóns y buróts, que disfressats toscament esperan lo gran moment d' aná á omplir l' urna de vots.

Ja l' hem tocat y palpat lo pacte, la indigna aliansa, que algún element corcat combina en la obscuritat per inclinar la balansa.

No importa: 'l país en pes surt del indiferentisme, y sense fer cas de res va á ocupá 'l lloch que li ha pres lo famélich canovisme.

Lo Sufragi universal prepara sa veu de tro, y la Espanya liberal, fent un esforç colossal, demá dirá:—«¡Aquí estich jo!

»Vull fer constar clarament perque quedí escrit aixís y 's recordi eternament, que aquí, desde aquest moment, 'l únich amo es lo país.

«La nació ja no té pare, «sa joventut s' ha acabat, «y en us del seu dret, declara «que tenint lo vot, desde ará «passa á ser major d' edat.»

La llibertat ressucita, y 'l crit del gegant Sufragi desperta al pobre y l' invita á la lluyta. 'S necessita que tothom ¡tothom hi vajil!

Va á jugarse tal vegada la sort d' aquesta nació, y cal doná una pitrada que deixi pulverisada la enmascarada reacció.

No es com un combat que 's dona entre dugas patuleas que l' afany del botí encona: no 's tracta de cap persona; la guerra es guerra d' ideas.

Allá tots los que s' arriman al trist símbol del passat y 'ls nostres drets escatiman: aquí tots aquells que estiman la pau y la llibertat.

No s' ha de llensá altre crit ni s' ha de mirar res més: ó viure en perpétua nit, ó respirá ab tot lo pit l' alenada del progrés.

La batalla 's va á doná: ¡já las urnas, electors! Votéu á qui us vinga á má; l' únich que importa, es tapá la boca als conservadors.

¡Guerra á aquest vell element que las nostras lleys destrossa, perturbant lo moviment y oposantse á la corrent com una pila de brossa!

La nació ¡no ha dit ben clar que aquest partit mala sombra fa nosa y s' ha d' escombrar! Pues anémli á demostrar que 'l vot 'ns serveix d' escombra.

C. GUMÁ.

CAMPANADAS ELECTORALES.



OLOQUÉMOS per un moment dintre de la pell de un monárquich qualsevol y preguntémnos:

—¿Qui ha fet que 'ls republicans, abir tant dividits, avuy s' entengan ab tanta facilitat? ¿Qui ha pogut estrenyer tant fácilmente las distancias que 'ls separavan? ¿Qui? La ilógica solució donada á la crisis de juliol. L' odi á la reacció. L' instint de salvar la llibertat y la patria.

Una vegada més la monarquía ha treballat per la República.

Las arenas esgrunadas careixen de consistencia y resistencia: lo vent transporta las dunas; reunidas y amassadas per un vincle comú, las arenas forman rocas graníticas. La roca, per son pes, enruna edificis de débils fonaments y de fustám podrit; per sa mole y resistencia, las rocas forman murs ciclópeos... Los republicans son grans d' arena; reunits, serán rocas qu' enfondrán la monarquía, corcada, vella y minada per microrganismes, seculares. En son lloch s' alzará, ben cimentada, sólida y gloriosa, la República espanyola... ¡Visca la coalició electoral republicana!!

JOAN GINÉ.

Si la inteligencia republicana tingués per base 'ls principis y no 'l personalisme, entench que sería un gran pensamiento, perque podría portar lo triunfo de la República, y fer la felicitat de la patria.

GABRIEL CLARET Y DALMAU.

REPUBLICANS FEDERALS ORGANICHS.

Tots los elements republicans, diganse fraccions ó partits, se proposan l' objecte negatiu que fa referencia á la substitució de forma de gobernen, y 'l positiu de consolidar després la República.

Limitantse al primer, qu' es l' immediat, no podrán conseguirho sino per actes de oposició constant.

Pero la influencia de semblant oposició requireix forsas que no té, obrant aisladament, cap dels elements citats.

D' assí la necessitat de que s' entenguin ó coaliguin per una acció comú, ja que comú es l' objecte perseguit, no oblidant que tota eliminació es imprudent y constitueix un perill y un desprestigi per la coalició mateixa.

Es interés de aquesta que cap forsa republicana quedi lliure de compromís.

J. PLÁ Y MÁS.

REPUBLICANS FEDERALS PACTISTAS.

En principi só enemich de las coalicions, sian del género que sian, que si son poderosas pera destruírlas, son en cambi impotents pera edificar; emperó quan se detenta la llibertat ó se falsejan las lleys, com ara succeheix ab los que degueran ser garantia del lliure funcionament del sufragi universal, y se coaligan los dos més alts poders del Estat contra 'ls partits liberales, entench que s' imposan las represalias, y que per lo tant, á la coalició de dalt s' ha de respondre ab la coalició de baix.

¿Quins partits han de realisarla? Aixó deuen acordarho 'ls jefes dels mateixos, si 's desitja alcanzar aquella cohesió, sens la qual fracassan las millors empresas.

JOAN TUTAU.

Ben mirat, quasi 's podría dir que 'ls republicans no constituim més que un partit; y que si sembla que 'n fem quatre, es per poder atacar ab més ventatjas, y poder arruinar més fácilmente las rancias institucions. Los Possibilistas van conquistant las altas clases; los centralistas las Universitats; s' esmeran en guanyar las simpatias del exercit los Progressistas; y nosaltres, los Federals, en guanyar las voluntats del poble.—Socavat per los quatre punts cardinals, l' edifici negrés dels vells poders bambolleja; y si contra una qualsevol de sas parets hi arrimem los republicans tots las espatllas, ab una sola vigorosa empenta, vindrá lo negrés edifici á terra ab fort estrépit.

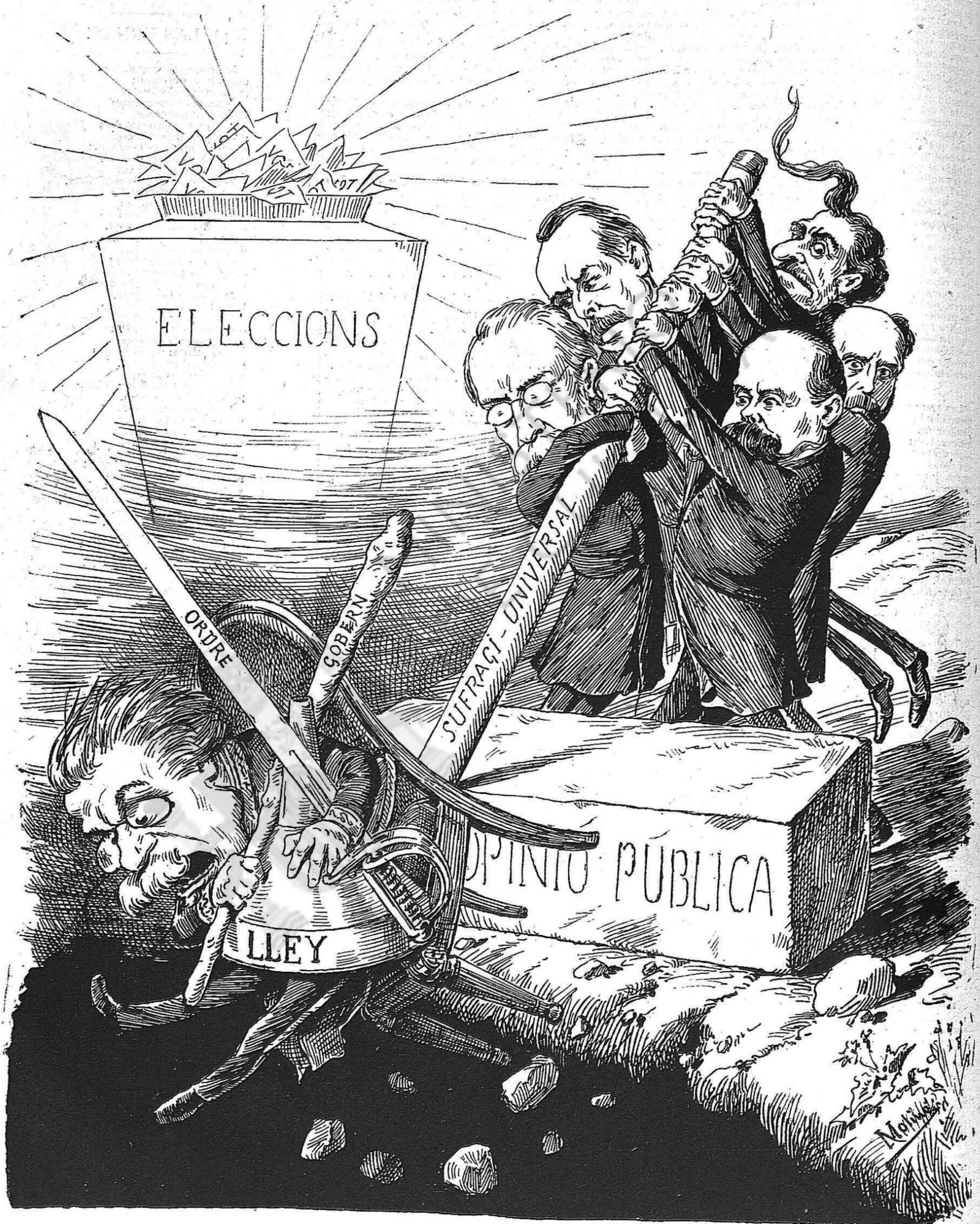
La República está prop, molt prop aquí y fora d' aquí; en aixó hi estém conformes, jo, lliure-pensador, lo cardenal Lavigerie, y 'l papa Lleó XIII.

F. SUNYER Y CAPDEVILA.

LO QUE PORTÁ LA MORT Y POT TORNAR LA VIDA.

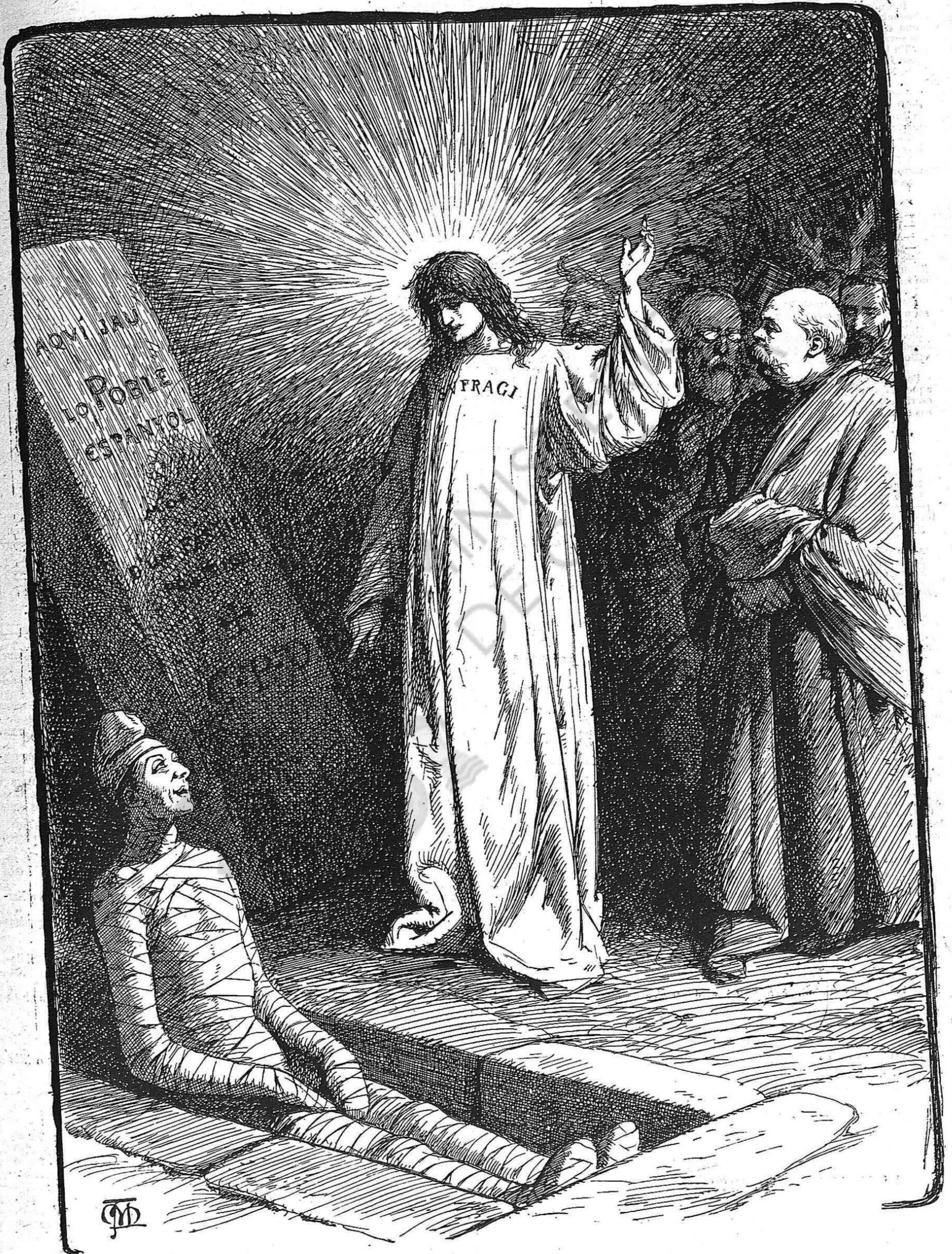
L' unió del partit republicá portá la República de 1873; la divisió dels republicans la matá, fent possible la verda gonya del 3 de janer y la ignominia del 29 de desembre de 1874; aquesta mateixa divisió es lo que principalment sosté desde ja fa prop de 16 anys la restauració borbó-

LA UNIO FA LA FORSA. (Dibuix de M. MOLINÉ.)



Si tothom s' hi repenja, la política conservadora se 'n vá á ca 'n Taps.

LA RESSURRECCIÓ DEL POBLE ESPANYOL. (Dibuix de APELES MESTRES.)



¡Alsat, Llatzer!

Vaja per las vegadas que la República ha treballat per la monarquia.

La falta de un home va donar lo triufo als conservadors en la Junta provincial del Cens.

D. Odón Ferrer procedia del camp conservador, va ferse fusionista no sé perquè y ara ha tornat a la casa pairal fent una trastada als fusionistas, que havian depositat en ell la seva confiança.

En lo successiu, quan un Ferrer qualsevol se passi de un partit al altre, será precis dirli:

—No 'm fums, Ferrer, que 'ls vull ferrats.

Los conservadors estavan boigs de alegria per la conducta de D. Odón Ferrer, que 'ls hi valgué lo predomini dintre de la Junta provincial del Cens, gosant per tal motiu la facultat de designar dos interventors en totes las seccions.

No son d'envejar, tractantse d'actes de certa naturalesa, ni 'ls que 'ls fan, ni 'ls que se 'n aprofitan.

Y fins me sembla que l'alegria dels conservadors es prematura.

Es més fácil conquistar un D. Odón, que mil ciutadans.

Escena de demà:

—Marieta, treume la roba de las festas.

—Y aixó Pauhet, ¿ahont vas?

—A missa.

—¿A missa, tú?

—Sí, a missa a un colegi electoral. A donar lo vot per la República. Per tots los republicans un dia d'elecció es dia de festa de precepte.

¿Sabem que trobo molt just que dels locals ahont se vota se 'n digan colegis electorals?

¿May dirian per qué?

Perque als colegis es ahont se donan las llistons, y de las llistons que més tart ó més d'hora han de rebre 'l conservador, prou se 'n recordaran tots los días de la seva vida.

Per cada vegada que 's convocan eleccions, sempre que aquestas s'efectuïn per sufragi universal, seria del cas escriure un coro, que podria comensar ab los primers versos de *Los nets dels Almogàvers*, de Clavé:

«¡La patria 'ns crida!... ¿Qué fem?

Aném

¡Corrém a ajudarla!»

Perque tota elecció es un crit de la patria.

La patria 'ns demana un sacrifici ben petit.

La patria 'ns diu:

—Ciudadá, desitjo coneixer la teva opinió: expósala ab tota lealtat, que la necessito.

¿Qui 's farà sòrt a la veu de la patria?

Ab lo sufragi restringit las trampas eran inevitables.

Ab lo sufragi universal se fan molt difícils.

Per aixó mentres lo sufragi restringit representava la corrupció, lo sufragi universal ha de ser la base de la regeneració del país.

Quan sento parlar de que 's nombrará un ministeri intermedí per efectuar las eleccions generals y sento que 's diu que 'l encarregat de presidir aquest ministeri ha de ser lo general Martínez Campos, la pell se 'm torna de gallina.

Lo general del lloró, després de la heroicitat de Sagunto, adquirí una gloria electoral inmarcesible.

Recordinse'n los electors de la Barceloneta. Mitja guarnició de Barcelona va presentar-se als colegis en correcta formació. Fins pera donar més color al quadre, van sortir los sanitaris provistos de las corresponents camillas.

En fi, va ser alló un simulacro, que ni 'l de Calaf.

Hauriam volgut que las incorporacions obreras s'haguessen interessat en lo primer ensaig de sufragi universal que ha d'efectuarse demà.

La direcció de la major part de las agrupacions no han tingut a bé moure's, y respectem lo motiu que pot haver-los hi aconsellat. 'l abstenció com a tals agrupacions.

Però sabem que particularment son infinits los treballadors, que demà treballaran pel triufo de la candidatura de la coalició republicana.

La Democracia y la República han de ser sempre 'ls ideals de las clases obreras.

Diálech:

—¿Qué t semblan, Eloy, las urnas electorals de cristall transparent?

—Home, trobo qu' están molt bé pero...

—Pero ¿qué?

—Me sembla que ara que hi están posats haurían de fer també de cristall transparent un'altra cosa.

—¿Quina?

—Las butxacas dels regidors.

Lo dret electoral sería millor convertirlo en deber electoral.

Y posar una sanció contra 'ls electors que deixessin de complir-la. Una bona multeta no hi estaria de més.

Aixís podríam erigir en principi de govern las següents paraulas:

«Qui no vota, no sopa.»

Diu l'adagi:

«Pot més qui piula, que qui xiula.»

Als conservadors ja 'ls hem xiulat. Però no n'hi ha hagut prou ab aixó. Ha arribat l'hora d'emplear lo recurs poderós.

Aném a votar.

¡Pulémlos!

P. DEL O.

L'HOME COMPLERT.

Fins a any y mitj, la criatura mama ab més ó menos trassa;

á cinch juga; á deu ja passa á aprendre lo qu' es cultura; á catorze ja 's figura que pot comensar á fer broma; á vint vol ser de la goma; á vintidós fa 'l que pot... á vinticinch ja té vot y llavors l'home... es un home.

G.

OBERTURA DE LA CASSA.



o conill conservador está en capella. Demà 'ls cassadors liberals comensan á llansarse al carrer, disposats á perseguirlo fins á dintre del cau.

Podrá succehir que demà l animal se 'ns escapi; pero no hi fa res. Si no 'l cassém aquest cop, lo cassarem un altre. La veda s'ha acabat, y avants de que torni, hem de fer de manera

de tenir lo conill á la cassola. En la tremenda lutxa que 's prepara, l'actitut més graciosa es la del conill; es á dir, los conservadors.

No hi ha manera d'enténdrels. Avants se reyan del sufragi universal, assegurant qu' es un arma inofensiva.

—Tot aixó del vot—deyan llavors—son caborias sense cap ni peus. Las institucions están arreladas, lo partit conservador es numerós y disciplinat, la gent que té per perdre 'ns apoya, y per lo tant podem esperar ben tranquils lo fallo del sufragi—

Avuy tot ha canviat.

Ja hi confían en la Verje Tradició... pero corren.

¡Y de quina manera!

Desde fa dugas semanas no pensan en res més qu' en las eleccions de demà.

No hi ha recó ni reconet que no regirin, buscant medis de defensa. Tot ho aprofitan: municipals, serenos, escumbriayres, escura-clavegueras, fanalers, burots, polissions, empedradores... totas las forsas vias del país.

Dels cementiris ni cal parlarne. No hi ha cap mort á puesto, l'un ha de donar 'l vot aquí, l'altre 'l ha de donar allí; l'altre en dos llocs diferents. Si tots los morts qu' están compromesos per votar acudeixen al punt, demà las carreterras dels cementiris barcelonins semblarán la Rambla en días de professó.

Los directors del tinglado conservador s'han tornat mitj demócratas: se fan ab tothom.

Una senyora de bona posició, aquest dia m'ho deya:

—No sé que li deu succehir al meu marit: continuament está rebent visitas de gent de poch més ó menos. Ahir van venir dos fulanos que la criada 'm va dir qu' eran del carretó dels gossos.

—¿Y no ha sentit de qué parlan?

—¡Oh! Sempre de lo mateix: de las eleccions.

—Pues ja está entés: aquestas visitas son electors.

—¿Qué vol dir que tenen vot aquesta gent?

—Potser nó; pero 'l seu marit los deu ensenyar la manera de poguer votar sense tenirne.

La preparació de la guardia municipal diu que ha donat quí sab la feyna.

Hi ha alguns guras vells que ja tenen práctica en la cosa y que ab una sola paraula han comprés tot lo que demà havian de fer.

Però n'hi ha una pila de joves, nous en l'ofici, que 'l casco encare 'ls vé ample y que no podían acabar de entendre de qué s'tractava.

—Escolti, Perez—deya 'l encarregat de donarlos instruccions:—¿ja 's recorda de com se diu vosté?

—Sí, senyor, Perez, por servirlo.

—¡No; home, no! aixó es lo nom real: provisionalment s'ha de dir Antoni Muixarnons: ¿no ho té present?

—¿Mucharnons? ¡Ah, sí! Però... no sé si lo sabré recordar aquest nom. ¡Es tan raro!... ¿No podria ponerme otro más... más natural?

—No, senyor; ha de ser aquest per forsa. Veyám, ¿sab ahont viu?

—Calle del Sabateret...

—¡Mare de Déu! ¡No allí ahont viu vosté! li pregunto 'l domicili de 'n Muixarnons...

—¡Pero cómo quiere V. que yo sepa...! ¡sí ni menos le conech!

—¿Pero no li he dit qu' es vosté?

—¿Yo? ¡Ah, sí! tiene rahó; pero vaya, pues... no sé donde estoy...

—Procuri quedars'ho en la memoria: carrer del Pou de la Figuereta, 78...

—¡Ay, ay, ay! Mucharnons... Pou de la Figuereta... si no me lo apunta en un paper, lo qu' es yo...

—Altres municipals eran menos durs de clocha y ab quatre advertencias se posavan al tanto de la maniobra.

Però ab penas y traballs, de mica en mica 'ls han ensinistrat á tots, y avuy lo govern conta ab un refors electoral d'una influencia irresistible... sobre tot si 's posa á parlar en castellá.

Gracias á aquestas tramoyas y algunas otras encare més escabrosas, los conservadors valents se 'as prometen molt felissas y 's veuen com qui diu lo triufo á la butxaca.

—Ab tot, hi ha canovista de bona fé que no deixa de tremolar d'una manera visible.

—¿Vol dir que guanyarem?—deya un d'aquests á un altre dels que somian truytas.

—¡Y tal, home, y tall! En tota la línea.

—No comprench com pot ser. En tot lo carrer de casa no conech altres conservadors que vosté y jo... ¿D'ahont sortiran los vots, donchs?—

—L'altre va posarse á riure.

—¿Qué no veu que la gent que anirá á votar per nosaltres son conservadors que no viuen en cap carrer?

—¿Es dir que tractan de fer la...?

—¡Y pues!

—¿Pero no diu que serán de vidre las urnas? ¡Miri que 's veurá tot!

—¡Ca! ¡Será com si fossen de vidres fumats!—

Si aquest fulano té ó no té rahó, demà ho sabrem.

Lo que puch assegurarlos es una cosa. Los cassadors liberals no necessitem sino paciencia. Encare que aquesta vegada lo conill se 'ns escapi, ja ho he dit, un altre dia hi caurá. No hi ha que donarhi voltas. Podrem perdre totas las batallas; pero guanyarem la campanya.

FANTASTIC.

ALS CANDIDATS CONSERVADORS.

SONET.

Xim, xim.

Ni vos valdrá la vostre habilitat, ni 'l tant per cent tampoch vos servirá, perque contra vosaltres s'alsará lo país liberal, lo poble honrat.

Aixís com vostre gefe fou xiulat per tot arréu ahont cego va passá, aixís també de l'urna sortirá lo... mico que 'l sufragi 'us haurá dat.

No us quedi pas cap dupte, será aixís; ni trampas, ni amenassas, ni diners vos podran fé sortir del compromís.

Porteu passats per ayguá los papers, y, com d'un mort no sigui ó un infelís, no li arranquéu un vot á n'el país.

E. VILABET.

ENSAIG GENERAL.

SONET.

La unió fa la forsa.

Sas portas obra 'l vell teatro Espanya ab la gran Companyia liberal,

per estrená 'l Sufragi universal, obra, ab la que creu fer bona campanya.

Lo poble en pés, pels bastidors s'afanya en-aumentar molt més lo personal; la gran decoració y quadro final, diu que, cosa será nova y extranya.

¡A las taulas tothom! á tots nos toca; una matrona 'ns fa d'apuntadó

la orquesta romp, puja 'l teló de boca,

lo mon enter nos mira ab atenció...

¡fem que siga 'l ensaig com nos pertoca,

y 'l éxit será nostre en la funció!

A. LLIMONER.



te bé li venian al Feo malagueño homes com lo duch de Tetuan, que no feyan més que sembrar dissidencias y disgustos dintre del partit liberal quan en Sagasta gobernava!... Alló era un gust.—Tetuan, li deya: esbullali la troca. ¡Y li esbullava!

Va caure en Sagasta, y en premi dels serveys que li havia prestat, va ficarse 'l duch de Tetuan al ministeri... Y ara 'l tal duch fa lo mateix que havia fet avants, lo que ha fet sempre: crear dissidencias y fomentar disgustos entre 'ls conservadors.

Ja ho diu lo refrán:—Tal farás, tal trobarás.

Una vegada á la vida havia d'exclamar:—¡Bravo senyor Silvela, s'ha portat com un home! Rebi 'l meu aplauso més entusiasta!

Perque—ja deuen saberho—va presentarseli en Martos, y va dirli:

—¿Cóm estém de districtes? Vamos á veure: ¿quants me 'n dona?

Y en Silvela li va respondre:

—Don Cristino, tinch molta feyna... Per lo tant li demano per favor que no m'amehini.

—¿Y donchs qué haig de fer?

—¿Vol escoltar un bon consell?... Tórnisse'n ab en Sagasta.

En Martos ab una mica més se fereix.

D' aixó se 'n diu saber fer las cosas.

Xuparse la breva, y un cop apurada tirar la colilla pel balcó.

Ja ho digué Calderón de la Barca:

«El traidor no es menester siendo la traición pasada.»

A Aranda se celebrava una professó. Y com que no hi ha tipos més escarransits que las caricaturas que acostuman á freqüentar las professons, naturalment, los individuos del Cassino Artistic, al veure aquella colecció de motllos de fer caretas, van posarse á riure.

—Ah... ¿vos rihéu de nosaltres?—van dir los llanüts. Y enfilantse escalas amunt, com una manada de fieras, destrossaren los mobles, y 'ls socios que no estavan previnguts per rebrels, tingueren d'escapar fugint per los terrats y per las teuladas.

¡Dèu nòs guard' de un neo quan li puja l' encens al cap! No pot ferhi més... ¡l' emborratxa!

Lo conflicte entre la Junta del Cens y 'l govern continúa a l' hora en qu' escribim las presents ratllas. La Junta del Cens empenyada en que 'l govern convocar las Corts actuals; lo govern empenyat en no convocarlas. No vol encendre 'l toch en que tenen de fregirlo. De cap manera.

La lley diu que las Corts s' han de reunir una vegada a l' any. Y com la legislatura que va terminar pèl juliol havia comensat l' any anterior, resulta que aquest any las Corts no s' han reunit, haventse deixat de cumplir lo precepte constitucional. De manera que 'l Govern se posa fora de la lley.

Per una cosa pèl mateix istil, a l' any 66, governant en González Brabo, un gran número de diputats van dirigir una protesta a la Corona. Firmavan aqueixa protesta en Cánovas, l' Isasa y algún altre ministre. Avuy li han tirat a la cara aquesta inconseqüència... y tot inútilment.

Llavors D. Antón feya de revolucionari... y avuy fa de González Brabo. Però al menos que 'n fassa fins al cap de vall. Del 66 al 68 van mediar dos anys. ¿Qué haurá succehit de aquí a dos anys?

Per últim lo govern li sembla haver trobat un expedient per escapulirse... Convocarà las Corts a últims de desembre; pero las convocarà sols per llegir lo decret de disolució. Una broma com qualsevol altre. Veyam si tanta broma farán, que al últim lo país també estarà de gresca. Y a veure qui serà 'l darrer que riga.

Las eleccions per las novas Corts s' efectuarán en tal cas lo dia hu de febrer del any vinent.

¡Bon mes!
Lo dia 11 de febrer los republicans celebrarem l' aniversari de la proclamació de la República. Y procurarem celebrar-lo ab tota l' animació possible.

Diuhen que 'ls conservadors, per premiar lo servey que va prestarlos D. Ojón Ferrer, li preparan un lloch destinat a las minorias en las més proximas eleccions de diputats a Corts.

Lo Sr. D. Ojón Ferrer per disculparse, assegura que 'l dilluns estava malalt. Me sembla que políticament ho está tant que no té cura.

Per conseqüència lo millor que pot fer D. Ojón es ficarse al lit, acotxarse bé y no llevarse may més. ¿Quina cara farà, sino, quan vaja pèl carrer y veji que tothom se 'l mira de cert modo?

Don Evaristo Arnús ha mort. Rich capitalista, eixit de las filas del poble y elevat mercès al seu treball, may en la seva vida havia perdut de vista 'l seu origen. Era senzill y bondados, caritatiu sense ostentació y decidit protector de las arts y de las industrias.

De manera que la seva mort ha tingut a Barcelona 'l caràcter de un dol per la ciutat, y més encare a Badalona, població qu' eil distingia ab la seva protecció. En aquella vila, al tenirse noticia de la seva defunció, totas las campanas se ventaren al vol, s' endolaren tots los edificis públics, y la major part dels vehins suspengueren sos treballs. Per ningú s' ha fet may lo que per aquest filántropo, que ab los seus actes havia sabut guanyarse l' estimació y l' aprecí de totas las classes socials.

Lo Sr. Arnús havia pertenescut sempre al partit liberal.

Son enterro siguié una gran manifestació de dol. ¡Ditxosos los que, com ell, al morir s' emportan las benediccions de tot un poble!

ESPUINAS.

Lo més ferreny fusionista del grupo barceloní, s' ha arrimat al senyor Cánovas ab fins... que no 's poden dir. Lo nom no puch estamparlo, porque 'l toch un xich confós; pero tan se val, diguemli... lo Martos número 2.

—Pepa, preparam la ropa de paysá, para mañana.
—¿Per qué Gutierrez? ¿ahont vas?
—Allí ahont me da la gana.
—¿Que no estarás de servey?
—Sí, de servey... reservat.

(Diálech municipalesco, de rabiosa actualitat.)

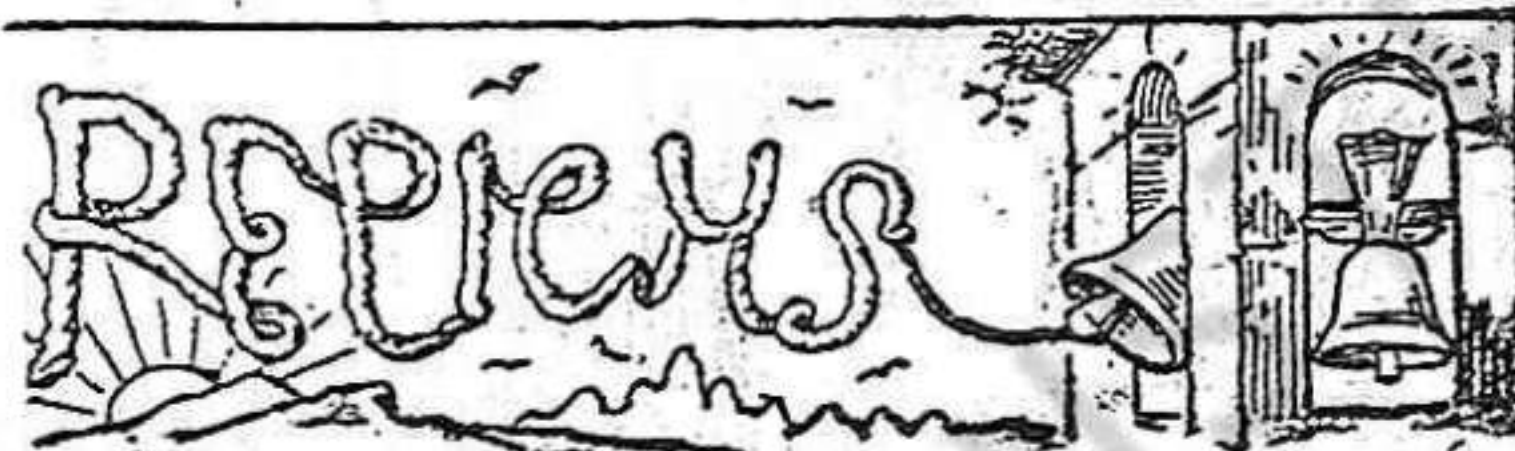
Continuant la seva empresa de barbaritats y errors, diu que 'l govern ara tracta de disoldre aviat las Corts. Després que disolgui l' ayre, y si ni així 's creu salvat, que 'ns disolgui a tots nosaltres y a tota la humanitat.

Durant aquets últims dias no s' ha sentit parlar en lloch d' assassinats, ni suicidis, ni sisquiera de cap foch. Mes... ¡quí sab! ¡Potsé ara 's crema la vri at electoral! ¡potser demá algú assessini lo Sufragi universal!

Ab los frets que 's desrollan, hi ha la probabilitat de que 'l mar que volta Espanya arribi a quedar glassat. Apa, Peral, espavilis, si 's presenta un cas així: ¿no volia un mar ben fero per probá 'l seu submarí?

Agafin doscents guindillas, trenta morts de bon régent, dotze comparsas ben práctichs y un secretari prudent. Ho fican tot dins d' un' olla, remenan ab forsa sal... y 'ls sortirá desseguida un diputat provincial.

C. GUMÁ.



Un telégrama relatant lo que va fer en Cánovas en l' últim consell de ministres, diu:

«Respecte de la política interior ha trassat las lineas generals dels futurs pressupostos, recomenant als ministres que vayan redactant los dels seus respectius ministeris.»

¡Vaya una feyna més inútil! Aixó equival a plomar pollastres que no s' han de coure per ells.

Cosas de D. Joan Mañé. Parla de la conducta dels liberals de la Junta del Cens respecte al govern y diu: «Lo que passa 'ls ha convenut de que la màquina tal com ells l' havian montada, ab base d' escepticisme é immoralitat, está al servey dels que disposan del manubri.»

Aixó de la barra veig que s' encomana. Y com ja fa alguns dias que en Romero Robledo no la fa servir, D. Joan déu haverli enmatllada.

Estadística:
A Espanya hi ha 14,620 escolas y 342,694 tabernas. Prenguin nota y calculin que succeheix aixó després de la mar de sigles de monarquia.

Fins los burots y punxa-sarrias s' han vist obligats a ajudar als municipals en sos treballs de inquisició electoral.

Tals son los conservadors de la nostra terra, los unichs qu' están al costat del govern. Qui no porta sabre porta burxa.

Ja ho deya l' altre dia aquell Quimenas: —¡Ay, Señor!... ¡Y pensar que nos hacen hacer esos papiers!... ¡Y todo por el dichoso arrós!...

Diu un telégrama: «Lo Sr. Cánovas está fortament acatarrat.» A fe que no será porque la Junta del Cens no 'l fassa suar de valent.

Segóns conta un periódich inglés, lo diner de Sant Pere ha suferit aquest any una disminució de 300,000 pessetas. 300,000 pessetas menos de llana. 300,000 pessetas més de civilisació.

Lo *Diari de Catalunya*, al descubrirse l' altre dia, va trobarse ab una idea dintre de la boyna. ¡Y quina idea! La de construir una esquadra per suscripció pública y regalarla al Papa, a fi de que se 'n puga anar pel món a propagar la religió, per l' istil de l' Exposició flotant del conde de Villana.

¡Una esquadra! Res... una bicoca. Me sembla a mi que ja 's contentarán ab un falutxo de las dimensions de la barqueta de sant Pere.

El Clamor, periódich canovista de Madrit, anomena als individuos de la Junta central del Cens «caballeros de la Piña.»

Hi faltan duas esses. Res de caballeros de la Piña: si per cas, *caballers de las Pinyas*. Per las que rebrá 'l govern.

Onze bisbes y arquebisbes s' han adherit a las declaraciones fetas pèl cardenal Lavigerie, en favor de la República francesa.

¡Quina castanya pels neos y llanuts que 's creyan que 'l ser republicà era un pecat dels més grossos! ¡Ca, si aviat podrém dir alló de:—Som més republicans que Déu!

Aquests dias s' han declarat uns frets tremendos. Diu que molts conservadors estavan tan balbs que fins los queya la cullera dels dits. Siguem compassius: demá hi ha eleccions... escal-fémlos.

A n' en Sagasta li ha agafat por. Adoptar la política democrática ab resolució es cosa que l' espanta, per las conseqüencias inesperadas que li pot portar.

Seguir sent cortesá no li convè tampoch, porque haurá de tolerar resignat que 'ls conservadors li fassan tota mena de perrerias.

Y no obstant es qüestió de decidirse: O ab lo país ó contra 'l país. O ab lo sufragi ó contra 'l sufragi. O ab la llibertat ó contra la llibertat.

Ja s' ha acabat l' época d' encendre un ciri a sant Miquel y un altre ciri al diable.

Lo ciri del sant l' apagan los conservadors, qu' están que bufan. Y 'l ciri del diable l' apaguem los republicans, que al veure certas cosas bufem també.

¿De qué serveixen los ciris quan lo sol de la Democracia brilla sobre 'l país?

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Citadans Patirás Carpanta, Pau Mora (G), Llarg-curt, G Emili, P. S. Pou, Francesch Torres, E. Baylet Maril, U. Mariné.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa pe... sa.
Ciudadans Séas, J. Casadevall Mulleras, Mr. Eugen, B. Utxi, L. K. Kau, J. Resor y Antón dels ASES.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.
Ciudadá Antonet del Corral: No hi trobém lo compte.—J. Roig Cor. domí: Ho tindrém present.—J. Cap: Idem: aprofitarem los versos.—R. Rocavert: Rebut l' exemplar de la pesa.—P. P. T: Va bé.—J. Aladern: L' idea dels versos es molt boica.—Japet d' l' Orga: No estém conformes ab las sevas apreciaciones. Tal vegada si de una carrera se 'n fesen dos especialitats tot podria arreglar-se sense perjudici de ningú.—Just Aleix: Mil gracias.—A. Llimoner: Va bé.—J. Abril Virgili: Procurarém complaurel.—Andresillo: No hem tingut temps de fer lo que 'ns indica: pero aprofitarém la primera ocasió.—P. Talladas: Lo que 'ns remet está molt bé.—V. Tarrida: Aprofitarém las poesias.

ÚLTIMA HORA.

Recomaném eficament als nostres lectors y amichs los següents candidats republicans en l' elecció de demá:

BARCELONA.—Districte 1.^{er}

- D. Francisco de P. Roqué—possibilista.
- » Anicet Mirambell—zorrillista.
- » Pere Closas—federal.

Districte 2.^o

- D. Fermín Villamil—possibilista.
- » Joan Giné y Partegás—zorrillista.
- » Baldómero Lostau—federal.

SANT FELIU Y VILANOVA.

- D. Ricardo Canales—republicá.
- » Joseph Anton Bujons—republicá.

VILAFRANCA—IGUALADA.

- D. Eduart Vidal Valenciano—republicá.

LA PRÓXIMA SENMANA SORTIRÁ A LLUM

LA GARBA

per APELES MESTRES

Formará un magnífich volúm de més de 200 páginas, ilustrat ab gran número de dibuixos per l' autor, y acompanyat d' un prólech per J. Roca y Roca.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Miñ, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 2 v

ESTÁ PER SORTIR L' ALMANACH DE

LA CAMPANA DE GRACIA

ESCRIT PELS MES REPUTATS AUTORS CATALANS, É ILUSTRAT PROFUSAMENT AB PRECIOSOS DIBUIXOS Y MAGNÍFICAS CROMO-LITOGRAFÍAS. Lo preu com de costum, 2 ralets per tot arreu.

VARIETATS ELECTORALS. (Dibuixos de M. MOLINÉ.)



Cada home un vot. Davant de la llei, tant pesa 'l vot del rich com lo vot del pobre, porque tan espanyol es lo pobre com lo rich.



—Voleu vendre'us lo vot per deu rals.

—Aquí tè 'l cambi.

